

Jan Jícha

DVA ROKY BEZ PRÁZDNIN

TRITON

The background of the cover is a painting of a winter forest. In the center, there is a small, rustic wooden cabin with a snow-covered roof. Two windows are visible, with a bright yellow light emanating from them. The cabin is surrounded by snow-covered ground and several tall, thin trees with bare branches. In the background, there are evergreen trees, some of which are also covered in snow. The overall atmosphere is quiet and somewhat somber, reflecting the title of the book.

TRITON
Praha / Kroměříž

Jan Jícha

**DVA ROKY
BEZ PRÁZDNIN**

Jan Jícha

DVA ROKY BEZ PRÁZDNIN

Stanislav Juhaňák - TRITON

Jan Jícha
Dva roky bez prázdnin

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Copyright © Jan Jícha, 2014
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2014
Illustrations © Jan Jícha, 2014
Cover © Jan Jícha, 2014

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5,
100 00 Praha 10, www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-764-4

*Mámě a tátovi,
protože dělali,
co mohli.*

*V tomto příběhu se nejspíš hodně lidí pozná.
Co se dá dělat, vymyslet si neumím.*

Na horkou nemoc chladný lék

M. M. PLATOIN

Kapitola 1

„Tak ho pro tebe mám.“

„Fakt? A odkdy?“

„Dneska, v půl páté ráno.“

„Jé, ta bude ráda!“

Na čistém nebi se kolem sebe laškovně zatočily dva jitřní obláčky a šly si dál svou cestou. Však je ještě čas.

Kajman si někdy v těch letech, kdy se z homo chlapečka stává homo erektus, životní obzory se rozšiřují panoramatickým pohledem skrze první pivní sklenice a chlupů přibývá rychleji než rozumu, často pohrával s neodbytnou myšlenkou, pokud si zrovna nepohrával s něčím jiným. Nebyla to jeho myšlenka, jako vůbec málo myšlenek v onom věku bylo jeho.

Šlo o starý arabský kvíz: Skupina beduínů vyrazí hledat štěstí. S sebou si vezme jídlo a vodu na dvanáct dní. Postupují pouští a štěstí stále nikde. Za šest dní je zásob přesně polovina a beduíni se sesednou k poradě. Co dál? Vrátit se stejnou cestou za šest dní tam, odkud vyšli, kde je nečeká štěstí, ale zaručeně alespoň život ve své mechanicko-metabolické podobě, anebo pokračovat naslepo dál, s nadějí, ale bez jistoty, ba s pravděpodobnou vyhlídkou, že za dalších šest dní nebudou mít už vůbec nic a zdechnou v poušti?

Ale protože věděl, že knihu není dobré začínat rozsáhlými filozofickými úvahami, zanechal snění a planých fantazií a vrátil se do reality plné vzdušných dialogů a jímavých hesel:

„Maminko, mateřské mléko ničím nenahradíš.“

„Se Sovětským svazem na věčné časy!“

„Kdo neskáče, není Čech!“

„Nyní více jódu!“

* * *

„Já už bych mu ji dal.“

„Ještě ne. Víš, co mají před sebou.“

„Jenomže on mi kolikrát skoro upadá do deprese.“

„Tak mu dej víc těch literárních cen. Šárce by se jen zbytečně zhnusil.“

„Má dost rozumu. Když by viděl, že moc tlačí na pilu, nechal by toho.“

„Hele, ona je jeho osud, a na ten je vždycky času dost. Přihrejme mu zatím nějakou jinou, ať si na ní spálí hubu. Šárky by na to bylo škoda.“

„Jak myslíš... A zrovna teď, když jdou přímo proti sobě!“

„Nebud' směšný! Když budeme chtít, půjdou proti sobě třeba denně. Nebo i spolu. Až přijde čas.“

„Tak ji nějak zabav.“

„Bez obav, mám plán.“

* * *

Sametovou revoluci propásl v blaženém nevědomí, ale na zlaté hochy naganské se kouknout přišel. Jak málo stačí, aby byl z deseti miliónů hmotných obalů více či méně hodnotných duší zase na chvílku národ! Před půl rokem velká voda, teď se zase tlupě našich hromotluků povedlo zahnat kus tvrzené gumy do sítě víckrát než tlupám ostatních hromotluků, a rázem víme, že patříme k sobě.

Správně to řekl mistr Kadlec, když sledoval, jak mu neznámí manželé nosí do oloupaného domku čajový servis a bednu pracího prášku a ve druhé várce přicházejí s konferenčním stolkem, při jehož ustavování srážejí k zemi pracně instalovaný elektrický vysoušeč:

„Češi jsou mistři světa v řešení problémů, který seslal osud, a vytváření jinejch tam, kde na to zapomněl.“

Jediným opravdu příjemným zážitkem staroměstského vítání nachmelených občánků bylo, když ho drobná dívěnka požádala, aby ji vyzvedl na ramena, že nic nevidí.

„Ty ses ztratila?“

„Ne, já su tu s tatou a s bráchou.“

„A odkad' jste?“

„Ze Vsetína.“

„Tak to jo, to musíš něco vidět. Kdepak máš tátu?“

„Tady někde,“ ukázala na devadesát tisíc rozjařených spoluobčanů.

„A jak se jmenuješ?“

„Veronika.“

„Aha. Tak Veroniko, zkusíme najít ty tvé chlapy?“

„Tak jo.“

Mohlo jí být deset. Uvědomil si, že taky jednou bude hrozně rád tátou.

„Co to je tady za sochu?“

„To je Mistr Jan Hus. Znáš ho?“

„Trochu. Myslíte, že má radost?“

„Jak tu po něm lezou?“

„Ne. Že zme vyhráli hokej.“

„Asi jo, on byl takový vlastenec...“

„Já vím, on nechtěl dovolit Rusákům, aby tó... aby tady vládli, že, tak oni ho za to upálili.“

„Přesně tak. Udělali hranici z hokejek...“

„A on jim řekl: Rusáci, Rusáci, do roka a do dne dostanete gól!“

Několik postav ve vítkovických dresech rozsazených po soše se upřímně rozchechtalo. Když našli tatínka, taky byl už celý nespůj, kde že má druhého potomka. Zato bratříček vcelku nevzrušeně dojídal klobásu a skrze díry mezi dospěláky sledoval kabaret na pódiu. Kajman sesadil holčičku z ramenou a skoro smutně ji předal otci.

„Tati, ten pán mě tu vyzdvihl, abych těž něco viděla, když sez mi ztratil.“

„No tak to je hodný pán. Ty jsi voláto?“

„Jo, bydlím tady kousek za Prahou.“

„Ale sú to kluci pašáci, žé?“

„To jo. Tak se tu mějte pěkně.“

Pohlédli si s dívenkou do očí a ten kratičkový okamžik mu stačil. Cestou k nádraží na něj její tvář svítila ze všech ztemnělých výloh a svých vlastních odrazů hned vedle se mlčky ptal, zda by ji chtěl radši za dceru, nebo za nevěstu.

Poprvé jsme spali v našem novém domě. Mamka říká, že jsme to stihli akorát, abych mohla dostat svůj vlastní pokoj k narozeninám. Ale já bych docela radši byla dál s Mikym dohromady. Vybrala jsem si ten pokoj v patře s výhledem na Berounku. Táta říká, že to tu soudruzi moc nezdevas-tovali, akorát prý zmizely nějaké obrazy. Ale podle toho, jaké tu zbyly, se mi zdá, že těch zmizelých nemusíme litovat.

Celetnou ulicí spěchala dívka s houslemi na poslední zastávkový vlak číslo devadesát devět nula nula ve směru Beroun, pravidelný odjezd nula hodin dvacet minut, co zastavuje ve všech stanicích a zastávkách. Letmo střelila okem do výlohy Boutique Giselle. Daleko raději se prodírala houštinami secondhandů, ale v této luxusní výloze ji jedny šaty mimořádně zaujaly. Takové trochu indiánské. Zamžourala krátkozrakýma očima do šera, kde tušila cenovku.

Nezaregistrovala, že jí deset metrů za zády loudavým krokem prošel mladý muž, zabořený v úvahách o maximálním přijatelném věkovém rozdílu.

Nevnímala ani žádné jiné chodce, měla plnou hlavu poslední hádky s tím jediným, kdo jí v životě poskytoval jakési citové zázemí.

Hlava navíc nesnesitelně bolela.

Už sedmý rok.

* * *

„Kajmááán!“

„Ahóóój!“

Prodral se i s usárnou z vagónu metra a vzápětí si zalamoval prsty s ostatními zelenými mužíky, jimž zahraniční turisté vyskytující se tou dobou v hale Wilsonova nádraží přisuzovali funkci komparzu se filmu o mimozemšťanech.

„Za šest minut, pánové.“

„To je ještě na pivsona, ne?“

„Žbluňkačku, jo?“

„Já až na Kameňáku.“

Vzdal se tedy vidiny instantního heroického výkonu a promýšlel jinou strategii, jak Ploštici zaujmout. Bubák na ni sice jistý dojem udělal, ale na něj samotného se to jaksi nepřeneslo. Což takhle sednout si do otevřených dveří a za jízdy se strefovat plivanci do telegrafních sloupů?

„Kde máš sajdkáru?“

„Je jí blbě.“

„Ale Bubáka ti půjčila, koukám.“

„Ženský to maj fakt blbý.“

„Ale to není to, ty vole.“

„Neber jméno ženy nadarmo!“

„Hele, Ploštice, copak ty jsi taky žena?“

„Co ti na mně chybí?“

Nějaký nápis, třeba „zde rozepnout“ by se hodil...

„Fakt je, že už jsem v životě pár ženskejch viděl, a tady Ploštice je jim poměrně dost podobná. Akorát je o moc víc oblečená.“

„Od té doby, co dostala jméno Ploštice, už taky uteklo hodně vody v řece Rio Pecos...“

„Uvidíme na jezírku.“

„Pánové, já jedu na vandr na Kameňák, ne do Sodomy!“

„Hele, a Kajmance je nějak pořád blbě, ne? Mně už se posledně nelíbila.“

Vlak se uškubl od perónu, pohlédl na prošeďivělé pražské nebe, znechuceně zakňučel a zalezl do Vinohradského tunelu. Ploštice seděla vedle Chřestýše. Bubák spal pod sedadlem. Spolkla je tma.

Hlasy Chřestýše ani Ploštice v tunelu nerozeznal. Nakonec nervózně pronesl:

„Víte, proč jsou tunely zevnitř černý?“

„Ne,“ ozvalo se asi tak dvakrát.

„Protože je vyhryzalo špatný svědomí hor.“

„A víte, proč jsou kajmani zelený?“ zareagoval ihned Čikatilův barýton.

„Ne,“ zněla podstatně dychtivější odpověď.

„Aby se mohli vrátit z vandru, i když na něm prohrajou hadry v kuličkách.“

Následovala neuvěřitelná exploze řehotu, během níž téměř nepozorovaně vyjeli z tunelu.

Zdá se mu to jenom, nebo je Ploštice v obličejí skutečně mnohem červenější, než když do něj zajížděli? „Tak kterou trsnem?“ ozval se zip jednoho z odrbaných futrálů.

„Tu naši!“

„Nějakou tramskou třeba!“

Po další nezbytné salvě smíchu položil Kajman hádanku, v nichž byl přeborník:

„Víte, jaká je nejoblíbenější ruská tramská píseň?“

„Ne.“

„Lajka vzhůru letí.“

Smích v sále Kajmana na čas ukonejšil a dal mu pocítit znovu nabytou důstojnost. Z otevřených dveří nakonec neplival, zato v nádražní hospůdce v Kamenném Přívoze se mocnými doušky pokusil dohnat pivní deficit. Dva místní borci okupovali kulečník.

„Nedáme turnaj?“

„Vo co?“

„Vo hru a pivo.“

Zdvihli jeho rukavici, Kajman vyzval Čikatila do páru a v první hře oba lokální tágmajstry hravě rozstříleli. Jeden z nich přinesl dvě piva a vhodil do stolu novou desetikorunu. Druhá hra byla opět jasně jejich, při třetí trochu zvolnili. Jednak aby soupeři neztratili chuť, vždyť nebylo ještě ani deset, ale také proto, aby stihli dopít všechna svoje vyhraná piva. Čikatilo si dovolil pár frajeřinek, a při jedné z nich střílel černou, kam neměl. Tuto partii tedy vyhráli domácí, dostali po sklenici a viditelně ožili. V následujících dvou hrách skórovali znovu hosté. Zatímco se stěva biliárového stolu s rachotem vyprazdňovala po šesté, odešel Kajman na záchod a všiml si, že Ploštice ani Chřestýš už tu nejsou.

Má to vůbec cenu? Hlavou se mu prohnal celý příběh marného usilování o ztepilou tmavovlasou trampku a jícnem první plynový pozdrav pěti zkonzumovaných braníků.

* * *

„Hele, nechte nám je párkrát vyhrát.“

„Vždyť jsou to břídilové!“

„A ti vaši čundráci jsou nějaká klasa?“

„Nás to s nimi baví. Podívej, teď to má Kajman postavené na piké, a kdyby neměl už tolik v sobě, předvedl by jim pěkný taneček.“

„Tak vidíš! Nechte nás vyhrát, a aspoň nebudou tolik chlastat.“

„Číkovi to nevadí, ten snese hodně.“

„A Kajman zas potřebuje trochu na hubu. Pitím se mistrovství nedobere. Ale na ty vaše tajtrlíky stačí i s dvěma promilemi.“

„Nech si to, jo! Lukáš je zase skvělý divadelník. Ve Varech si založí vlastní soubor.“

„Bezva, pak mi řekni, já vám můžu píchnout s kostýmy.“

„Ty? Větší dřevo na šití neznám!“

„Cože? A co ty šaty pro Šárku?“

„Ty by ušly, kdyby v nich chtěla hrát Nšo-či.“

„Mně se líbily. Dal jsem jim takový přírodní design.“

„Fajn. Vzpomeneme si na tebe, až bude Lukáš inscenovat Píseň o Hiawathovi.“

„Viděls tenhle štouch? Člověk by řekl, že se to nedá zvorat.“

„Člověk možná.“

„Levou faleš, Kajmane, levou! Jinak si odstřelíš jedenáctku! Och bože, jak dlouho tohle ještě bude trvat?“

Předevčtírem mi bylo dvanáct. Dostala jsem nový smyčec a dětskou bibli. Mamka málem brečela, když jsme si ji spolu prohlíželi. Táta vyprávěl, jak ji tenkrát propašovali z Rakouska a pak ji s Árcím potajmu překládali a schovávali ty stránky za trámy na půdě. Jako v F.L.Věkovi. Hlavně jak se nakonec vždycky naplní Jeho vůle, i když třeba po dlouhý době. Od Mikyho jsem dostala panenčí vozík. Proto mě pořád vyhazoval a zamýkal se! Je zlatej.

Z devíti her toho večera sedm skončilo ve prospěch hostů, byt v neprospěch jejich jater, ve zbývajících dvou je zradila osmička. O půlnoci tu zůstali už jenom Kajman s Čikatilem. Dopili každý své deváté a vyšli do letní noci. Bubák přestal okusovat dřevěný plůtek a krátce zavrtěl ocasem, ale rázem ho svěřil mezi nohy.

„Se tě bojí.“

„To ne, spíš je ospalej.“

„A nebo nemá rád páníčka vožralýho.“

„Já nejsem vožralej, ty jo, já bych... Normálně jich dělám tak těch jedenáct...“

„Kolik pobereš krajinek?“ zeptal se Čikatilo.

„Coo?“ Kajman byl rád, že se jakžtakž drží na cestě.

„Stavíme nahoře boudu, tady od nádraží na ni nosíme krajinky. Tak kolik ti mám naložit?“

Podél kolejí ležely balíky odpadového řeziva. Kajman poslušně nastavil náruč a sevřel v ní dvě čtyřapůlmetrová prkna. Čikatilo si naložil čtyři a vyrazil svižným krokem do tmy.

Měl co dělat, aby ho neztratil z očí. Dřeva se mu rozjížděla, přehazoval je z rukou na rameno, sbíral je ze země a ztrácel tempo. V čerstvém povětří do značné míry vystřízlivěl a s docela jasnou myslí si uvědomoval, jak moc mu ještě chybí do toho opravdového chlapa, na kterého by rád sbalil holku. Prozatím dokáže akorát vypít jedenáct piv, dneska by je taky vypil, kdyby už nezavírali.

„Ty už nemůžeš?“

„To druhý mi furt padá... je nějaký kluzký...“

„Tak ho sem dej,“ přiložil si Čikatilo páté prkno a rozjel se do kopce.

Za necelou půlhodinu dorazili do lomu. Shodili náklad, přidali větev do skomírajícího ohniště a zalezli do pelechů. Bubák si lehl opodál a ani mu nepřišel jako obyčejně strčit na dobrou noc čumák do spacáku.

Obloha posetá hvězdami byla přesně tou odměnou, kterou teď Kajman potřeboval. Byla tak nadpřirozeně nádherná a klidná, jako kdyby jejím jediným úkolem bylo hladit nešťastné po rozháraných

srdcích, a také dávala naději, že zítra bude krásně a že tedy nejspíš uvidí při koupačce Ploštici nahatou.

Potom si vzpomněl na Kajmanku. Ráno jí bylo blbě a nedokázala ani jít rovně, natož něco nést na zádech.

Jak tak usínal, představoval si, že co kdyby kousek od něj najednou zašustil spacák a ten hlas, který chtěl slyšet, by řekl: Tak už jste tady? Já nemůžu usnout, nechceš se jít vykoupat? Šel by, i kdyby se měl do jezírka prosekát skrz metr ledu, i kdyby ta voda byla žíravá, i kdyby to odsud bylo celou noc cesty. S ní by šel. Šel by a měl by a držel by a řekl by a byl by a by a by, jenže ve skutečnosti kde nic tu nic.

Díval se do hvězd a myslel na Ploštici, která už možná spojila svůj spacák s Chřestýšovým, a myslel na Kajmanku, jak se musela opřít o vrata, aby nespadla, a tak vzal Bubáka na výlet sám. Sám píchlo.

Kapitola 2

My čakali jaro, a zatím přišel mráz.

TRAMPSKÁ DEPRESIVNÍ

Ve starodávných násypných kamnech zapraskal úštěpek pokroucené bedničky a v komíně zahučelo. Bohouš zvenčí zabouchl okenici s nápisem *Čokoládovny Velim* a Šárka před ní narovnalá barikádu z polštářků. Z koupelny sem doléhalo monotónní bzúčení bojleru poháněného motorem z ledničky. Vyřezávané kukačky odtikávaly brzké odpoledne a ornamentální ručičky se vysmívaly každému, kdo doufal v horkou vodu dřív než za pět hodin. Usedl k Šárce na medvědí kožešinu a sáhl po bibli.

Celá tato pitoreskní chatička byla výsledkem práce zlatých českých rukou jeho dědečka Závíše a také socialistického nedostatku. Všechny její půdorysné rozměry odpovídaly násobkům třičtvrtěmetru. Právě tolik činila délka bedniček, jichž zručný děd kdysi na stavbu použil. Zádveří sedmdesát pět na sedmdesát pět, pokoj tři metry na tři metry sedmdesát pět. Bedničky, podle otcových slov nejasně vojenského původu, a tedy možná dosud víceméně explozivní, byly vyplněny různými druhy izolačních směsí. Ve spodních šichtách to byla hlína s pískem a lesní hrabankou, v hořeních pak lehká ovčí vlna, kusy skelné vaty, a podle specifického zápachu, který se ze stěn linul za obzvláště vydatných veder, choval Bohouš podezření, že do některých bedniček zazdil dědeček i tělesné ostatky nepohodlných soudruhů.

Do jižní stěny zavěsil starý pan Závíš bachraté zadní dveře ze Škody 1201, které Bohouš obdivoval již jako malý chlapec. Fascinovalo ho, že může být zároveň v domě i v autě.

Bohoušův otec pak hned první sezónu po stavitelově skonu dveře vymontoval, řka, že do zálesácké chaty se nehodí, protože to vypadá,

jako kdyby do ní nabourala sanitka, a vzniklou díru zakryl nejprve medvědí kůží z Rumunska a posléze definitivní dřevěnou krytinou made by Čokoládovny Velim, z níž se ještě dlouho linula milá vůně žluklého kakaového másla.

Vana v koupelně měla v celém obydlí výsadní postavení. Byla totiž takřka jedinou věcí, jež tu sloužila svému původnímu účelu. Studená voda do ní přitékala samospádem ze studánky nad chatou, horkou vyráběl od pátku do neděle improvizovaný bojler rovněž mírně válečného vzezření – v zeleném sudu, původně určeném k přepravě pohonných hmot, se svíjela cívka z chladničky „předělaná“ na topnou spirálu.

Sloveso „předělat“ bývalo dědečkovy nejoblíbenější. Na to se Bohouš dobře pamatoval a během dávných prázdninových pobytů si ho natolik zafixoval, že při svých pátých narozeninách – aspoň podle rodinné folklórní tradice – urazil tetu Jiřinu, když nad jejím dortem pronesl: „Jú, teto, ten je hezkej, z čehos to předělala?“

Do této chatky, o níž těžko říci, zda byla inspirací, nebo kopií chaty v Jezerní kotlině, si Bohouš přivedl Šárku, která se měla stát jeho posledním naplněným snem. Ne že by potřeboval odcházet z vytopené pevnůstky rodičovského bydliště, bylo mu v ní dobře, pohodlně, akademická kariéra se z ní dala řídit jako z kapitánského můstku a po několika marných pokusech už s ním rodiče dávno přestali polemizovat na téma denní doby vhodné k návratu domů (přičemž slovo *denní* se pokoušeli intonačně poněkud zdůraznit).

Nebyl by proti, kdyby se s Šárkou rok dva jen tak scházeli u kina a doma pak o ní snil. Za prvních botanopatických let si zvykl na samotu a samostatnost a dokonce i Ta Pravá Láska se mu stala přítěží, nutila ho přehodnocovat priority a znovu se nad sebou zamýšlet v době, kdy si právě začínal myslet, že už toho o sobě víc nevymyslí.

Vždycky se zastyděl, když zazvonil telefon, rodina vzhledla od rostlinstva na talíři a on zamumlal: To bude pro mě. Poslouchal, jak mu do drátů sděluje bezvýznamnosti uplynulého dne, a uvědomoval si hlavně, jak hrozně nerad telefonuje, zvláště s člověkem, kterého miluje jako dosud nikoho. Telefon vnímal jako ubohou náhražku

slabochů, kteří si nemají co říct, a stejně nevědí, kdy skončit. Takže sedával pod aparátem, poslouchal výlevy své vyvolené, promýšlel nezávazné odpovědi, podle nichž by pozorně naslouchající rodina nepoznala, že má holku, a myslel na to, že mu stydne jídlo.

Nápad se slatinskou chatou byl ale jeho vlastní. Od prvního okamžiku, kdy položil Šárce dlaň přes prsty na madle v tramvaji a ona je neodtáhla, totiž věděl, že si ji vezme za ženu. Vnímal jasný posun: před každým rande s některou ze svých bývalých přemítal, jestli radši nezůstat doma, nečíst si ve Stručné gramatice bulharštiny a nestylizovat nějakou další důvtipnou esej. Posuzoval lásku měřítkem profitu a vesměs mu připadalo, že z vědecké práce mu kyne prospěch větší, protože daná slečna se s ním stejně hned tak nevyspí. Všechny jeho partnerky se totiž podivně odmítaly podrobit návodům z rudě neónových listáren v časopisech pro mládež.

Smířil se s vizí nějaké alternativní věřící dívčiny, se kterou nejspíš nepůjde v první řadě o to, o co chodívá v první řadě. Postupně mu vykristalizovala dívka střední postavy s pohledem upřeným mírně vzhůru a s nezlomným úsměvem podporovaným jasmínovými čaji a kuskusovými saláty v kavárnách klubových kin, dívka se solnou lampou u postele, s psacím stolem zavaleným Novými prostory a stěnami polepenými citáty z Bhagavadgíty, vegetariánka, fruktariánka, cikánka nebo kunsthistorička, se kterou si bude nejdříve spoustu let báječně rozumět, až jim nakonec dojde, že už je načase mít spolu děti.

Šárka byla první, u které mu bylo jedno, jestli se s ním vyspí už zítra, nebo až za pět let. Po dvou týdnech vztahu mu oznámila, že musí vypadnout od rodičů, jinak se zblázní. Nechápal, proč prchá z harmonického křesťanského hnízda, ale nevyptával se, propočítal si náklady na její bydlení a vymyslel levnější řešení.

* * *

Kajman zastavil vůz přímo před vchodem.

„Snad budu rychle.“

„V pohodě, mám časák,“ uklidnil sestru a vylovil z plátěné tašky Ekoloběžce. Už se mu občas dařilo promluvit na ni tónem, který vyjadřoval i jiné city než pohrdání. Nalistoval rozečtený článek

o kytovcích a vyplnil malý anketní lístek, v němž se důrazně vyslovil proti jejich lovu.

Z řidičáku se mu ještě kouřilo. Nijak zvlášť ho netěšilo, že první samostatná jízda musela být zrovna se sestrou do nemocnice. Rozhodně by raději někam svezl Ploštici, nebo případně Hedviku, protože s Plošticí se to moc nerýsovalo. Zato Hedvika působila za všech okolností mile a za celou dobu, co si jí trochu všímal, na ni nikdo nikde nečekal. Ještě jeden vandr, řekl si, aby to bylo na sichr, a pak se přezamiluju do Hedviky.

*Včera Miky s tátou přibili k brance novou stříbrnou cedulku **Poludňak**. Táta ji našel v dílně mezi bordelem – po třiceti pěti letech! Vyleštil ji a u večere nám řekl, že to bolšáni nikdy nemohli vyhrát, když ani nebyli schopní zlikvidovat jména nepřátel. A skamarádila jsem se s jednou Radkou ze třídy. Asi se mi bude v Tišíně nakonec líbit.*

„Tak to bylo docela rychlý, ne?“

„To jo. Co ti řekla?“

„Že to nic není, že se to nejspíš ztratí samo.“

„A slyšíš na něj vůbec?“

„Blbě. Ale to pískání je mnohem nepříjemnější.“

„A co ti teda doporučila?“

„Napsala mi recept na antibiotika.“

„Proč?“

„Aby se tam neudělal zánět. Pro jistotu.“

„A řeklas jí, že už ti to posledně nepomohlo?“

„Neřekla.“

„Tak jedeme do lékárny?“

„Já nevím.“

„Tak zavři ty dveře, někam už dojedem.“

Pozoroval, jak pravou rukou zápasí s madlem dveří, pak se přetočila a zabouchla dveře levačkou.

„Mně to nešlo chytit. Nemám nějak cit v prstech.“

Pás si zapnula taky levou.

Vyrazili z parkoviště, cestou domů se stavili v lékárně a doma spolkla jeden prášek. Všiml si, že se jí pod smutnými očima zase začíná dělat opar.

* * *

Slatina patřivala několik set let ke Schwarzenberskému panství, potom necelé půlstoletí k panství Bolschewitzkému a stejně jako mnoho podobných osad se z něj už patnáctým rokem snažila vymanit. Nový plot kolem kravína objal i druhdy veřejnou slívu, lokálka jezdila o něco rychleji než v parních dobách a obecní moštárna ukončila provoz. Jinak vcelku vše při starém. Na radnici seděl v roli starosty někdejší předseda MNV a autobus pořád stavěl na požádání v kterékoli části obce, přestože technicky vzato tím řidič riskoval ztrátu zaměstnání.

Historické jádro obce tvořila miniaturní kaplička, hasičská zbrojnice a hostinec, několik pěkných statků a jejich ohavných přístavb, zahnívajících betonová nádrží s laminátovou skluzavkou a fotbalové hřiště, na němž FC Slatina jednou podle místních legend rozprášil i Hořovice. Vývěsní tabule u zastávky oznamovala, kdy se tu zastaví pojízdná prodejna tepláků a kdy mají přijít psi na očkování.

Z tohoto centra se k jihu, kde se zdvihaly hřebeny Brd, táhla prastará osada roztroušených trampských chatek, vesměs neoplocených, před nimiž předválečná mládež vyšívala indiánské obleky a hrála volejbal, zatímco teď se na týchž prostranstvích grilovaly steaky na lávě a umývaly nadržené fabie.

Jednu z těchto chatek zde vystavěl také ing. Závěš Večerka, když přišel na to, že únorové vítězství pracujícího lidu se ho patrně netýká a že si všude proklamovanou svobodu bude muset trochu dodělat. Vyrostla tak malá pevnůstka nedobytné volnosti, vyzdobená směsí mysliveckých, trampských a turistických trofejí. V zádveři trčely dva věšáčky ze srnčího paroží, venkovní rohožka byla ze zátek od piva a vnitřní obložení ze světle nalakovaných palubek, které byly místy tak neuvěřitelně stejné, že je snad musel koupit.

Chatička oficiálně patřila Bohoušovu otci Václavu Večerkovi. Ten však nyní žil životem usedlého občana středního věku, který se spíše než dobrodružnými výpravami zabývá splátkami všech svých civili-

začnících statků a zdlouhavými úvahami, proč si s manželkou nerozumějí stejně, jako když jim bylo pětadvacet.

Ne že by si neuvědomoval, že se svět stále mění, ostatně Kushi, jehož knihy bral občas s vnitřním povzdechem do rukou, zmiňuje neustálou proměnu dokonce jako jeden ze základních zákonů vesmíru. Pouze sebe sama z tohoto pravidla vyjímal. Tutěž petrifikaci pak očekával i od své ženy Ireny a velmi se ho dotýkalo, že neměnná být odmítá.

Irena byla na rozdíl od svého muže tím typem ženy, která „na sobě pracuje“. Četla Domov a horoskopy, cvičila aerobik a již před revolucí přidávala do oficiálně povolených pokrmů sojové maso a krmnou pšenici, podporujíc tak rodinnou imunitu, nicméně podkopávajíc prosperitu znárodněné zemědělské výroby. Periodicky tloustla a hubla, ztrácela nervy při výstavbě domu, deprese zajídala zmrzlinou a arašídý, angažovala se v Občanském fóru, silou mateřské lásky se vrhla do boje o život své dcery, dennodenně si roztáčela čakry a čas od času přijala do společné domácnosti některého přestárlého příbuzného, který u nich buď zemřel, nebo se na vlastní přání odstěhoval zemřít jinam.

Bohouš nikdy nezažil takzvané problematické dětství. Pouze mladší sestra už od nějakých devíti let dávala rodině pořádně sežrat, co to je puberta. V porovnání s ní byl Bohouš miliónové dítě, které sice přičichlo předčasně k alkoholu, ale o to dříve dostalo příležitost se nad sebou zamyslet.

Od osmnácti let byl botanopatem, s čímž se nerad chlubil, protože stálo vždycky hodně slov, než uvedl na pravou míru posluchačovo prvotní zděšení. Zato přiznat se, že v osmnácti přestal chlastat, nebylo nijak na závadu, abstinence není zas taková ostuda, a navíc se v této formulaci skrýval předpoklad, že si to pořádně užil dávno před legálním limitem, takže mu nikdo nemohl upřít pozici alkoholického borce.

* * *

„Není to tak zlé, jak jsme se obávali. Nepatrný mozkový zánět, necháme si ji tu zhruba na deset dní a uděláme ještě testy. Pak bude chodit na rehabilitaci.“

„Takže bude moci zase psát a hrát odbíjenou?“

Kajmanova matka trpěla představou, že s důležitými lidmi musí mluvit nenormálním jazykem. Mezi svými používala obecnou češtinu, kdežto v rozhovorech s lékaři nebo velmi starými lidmi nasazovala prapodivný kód spočívající v tom, že namátkově vybraným slovům udílela spisovné koncovky a část běžného výraziva nahrazovala archaismy.

„Tady máme bazén, v něm si rozhybe ruce a nohy,“ vyhnula se doktorka přímé odpovědi. Možná už ani přesně nevěděla, co to znamená odbíjená, a nechtěla slibovat nic, o čem se na konciliu nemluvílo.

„Můžeme za ní chodit?“

„Kdykoli během dne.“

„A potřebuje něco přinést?“

„Nic, máme tu všechno.“

„A kdyby se uzdravila dřív...“

„Uzdravená bude prakticky za pár dní, ale pak ještě budeme muset udělat ty testy.“

„Jaké testy?“

„To se včas dozvíte.“

„A teď...“

„Teď si ji tu musíme nechat a nasadit medikaci.“

„A co přesně bude dostávat?“

„Hlavně vitamíny. Dál podle výsledků testů.“

„A co vlastně by se ještě mohlo ukázat v těch testech?“

„To se nám ukáže právě až v těch testech.“

Odcházela ze žlutě vymalovaného dětského oddělení s hlavou jako věřtel. Přehrávala si celý rozhovor, rozebírala ho slovo po slovu. Bylo jí jasné, že doktorka Vaňková neřekla zdaleka všechno, co o stavu její dcery věděla.

* * *

Vyjížděli z prudké pravotočivé zatáčky nad Tišinou a Bohouš znovu pocítil tu samou úlevu, tu skoro rozkoš, která neměla daleko k erotické – jakási vznešená vlna blaženosti a smíru, která se v něm vždycy rozlila v této zatáčce, aniž věděl proč.

Tyto tři dny včetně zítřejší cesty do Valova, kde auto vrátí, spočítal zhruba na jeden stromek. Už dvanáctý.

Noc byla jasná, i tma jako by svítila. Na dvacet metrů před předními reflektory spatřil dva stíny a skočil na brzdu.

Pozdě. O vteřinu později zatáhl ještě za ruční a auto šlo do smyku. Instinktivně pustil brzdový pedál a stočil volant do protisměru. Odspodu to zaskřípělo a škodovka zůstala stát napříč silnice, se zadní nápravou na pokraji příkopu. Motor zhasl.

„Kurva fix!“

„Díky Bohu!“ zaznělo současně ze dvou hrdel. V té chvíli Bohoušovi zase něco došlo, což se mu po Šárčině boku stávalo relativně často.

Nastartoval. Vyplazil se s vozem z krajnice na vozovku a šel prohlednout kritická místa, byť dobře věděl, že jakoukoli závalu méně nápadnou než upadlé kolo odhalit nedokáže. Na Slatinu dojel na trojku, celou cestu bedlivě poslouchal a trnul.

Byli tu teprve třetí týden a stačili tak akorát zprovoznit kamna a oprášit letité paroží, vlajkoví, osadní camrátko a jiné obstarožní exponáty včetně pravého traperského klobouku s liščím ohonem. Šárka kmitala s kartáčem a kbelíkem a vytvářela iluzi domova, on se oháněl sekyrou a uvažoval, čím budou topit za další dva týdny.

V počátečním nadšení uvařili obrovský kotel vody, aby v něm mohla nabarvit zašlé záclony, ubrusy a prostírání, a hranička pod převisem střechy se o čtvrtinu zmenšila. Šárka rozdrtila paličkou na maso hroudu pracího prášku Onyx, který tu zbyl ještě po babičce, a oživila s jeho pomocí vířivou pračku, jež nejen že dozajista pamatovala potopu světa, ale podle všeho ji rovněž pomáhala vyvolat.

Bohouš se točil také kolem sporáku. Už věděla, že nic normálního jí jíst nebude, a tak ho nechala kouzlit v kuchyni a s nedůvěrou pak ochutnávala jeho nevzhledné kašovitě výtvoř.

Na první procházku vyrazili do Žalotic na poštu, aby si tam nechali obnovit schránku.

Vyšisovaná nástěnka střediskové knihovny hlásala, že za loňský rok přibyly do jejích fondů dvě brožované knihy o lásce až za hrob

a jedna encyklopedie motýlů. Program kina nabízel na leden čtyři filmy, vždy v sobotu od šesti odpoledne, z nichž jeden podle anotace vypadal, že by při něm člověk nemusel riskovat zdravý rozum.

„Večerka?“ podivila se poštovní úřednice. „Ale jeden pan Večerka už na Slatině schránku má, aspoň co já vím.“

„Možná dědeček. Závíš Večerka, inženýr.“

„No jistě! Jakpak se má dědeček?“

„Umřel před dvanácti lety.“

„Nepovídejte! Takovej pěkněj pán. On tam bejval v takový chatě dřevěný.“

„No, tam my jsme teď právě po něm.“

„Aha, a že už takhle na zimu?“

„To víte, dokad' nebude něco lepšího...“

„No jo, vy jste mladý, vy to vydržíte. Takže Večerka a Poledňáková, jo?“

„Poludňáková.“

„Jo tak. Takže páni Polední a Večerní, dávejte si pozor, protože pošta chodí už ráno, hahahá! Schválně, kterému z vás přijde první psaní?“ zasmála se zřízenkyně a vydala jim klíček od schránky.

„A neztratit! S tím je pak zbytečného honění.“

Do chaty se doloudali k pozdní večeri.

„Už jsem z toho pěkně hotová. Nějak se necejtím ve své kůži. Furt jsem unavená.“

„Však proto jsme tady. Aby sis odpočala od lidí a od světa. Takhles to chtěla, nebo ne?“

„To jo. Nic lepšího bych nevymyslela. Ale je to fuška.“

Večer ještě vytáhla housle, ale přehrála jen jednu Bachovu sonátu.

„Mrznou mi prsty.“

„Já už jsem moc netopil, když stejně půjdeme hned spát.“

* * *

„Tak jak jí to dopadlo? Už mají výsledky?“

„Mají.“

Mámě ta slova zjevně moc nešla přes jazyk.

„A co?“ vyptával se ležérně.

„Je to...“

Kajman nikdy dříve neslyšel svou matku, že by se takto teatrálně omlčela. Znal tyhle pauzy jenom z televizních seriálů:

„Víš, tati, já...“

„Ano, také jsem byl...“

„Takže mě...“

„Jistě, naprosto...“

„Och, tati...!“

Nikdy ho nenapadlo, že by jeho vlastní matka mohla mít potíže dořící větu.

„No?“

„Je to roztroušená skleróza.“

Kdyby řekla „rýma“ nebo „horečka omladnic“, asi by to s ním nezatráslo o nic víc ani méně. Trochu se bál, že to snad bude rakovina, ačkoli i z té se prý jedna Američanka vykřesala pomocí životního optimismu a pohledů na nebe. A teď jenom nějaká skleróza...

„A co s tím chtějí dělat?“

„S tím se nic dělat nedá. Můžou akorát zpomalit průběh.“

„Kdo můžou?“

„No kdo... oni. Lékaři.“

„Nějaký oni. Ti jediný, s kterýma jsi mluvila. Nevěřím, že by neexistoval nikdo, kdo by si s tím věděl rady.“

„O nikom takovém nevím. Ani doktoři.“

„Takže co?“

„Na Eviččin stav je nejdůležitější klid. Měla by nechat na nějakou dobu sportování a taky nesmí mít děti, to by ji mohlo zabít.“

„Tomu nevěřím...“

Proč zrovna my?

I tuhle otázku znal dosud jen z televize.

Mamka mi dala přečíst Deník Anny Frankové. Je to docela síla, když si člověk uvědomí, že byla stejně stará jako já teď, když šla do toho skrytu. Nechápu, jak mohla vydržet dva roky bez kamarádek. Miky si ze mě utahuje, že si pořád smolím deníček, tak by si měl tuhle knížku taky

přečíst. A při bohoslužbě schválně dělá ksichty, a potom při katechezi zase dělá chytrýho. Naštěstí to s ním Arcí umí. Mamka byla dneska hodně unavená. Táta hodně pracuje pryč, ale podle mě je to lepší, než když byl pořád doma a užíral se.

Do školy však chodit nepřestal a nevynechal jediné pondělí nad pravidelnými několika püllitry s Hedvikou. Oba měli pauzu od 10.45 do 12.20, což byla doba již dostatečná ke zdvižení hladiny a nenápadnému sblížení nenechavých prstů. Nevyptávala se, proč se v posledních týdnech dívá občas tak nepřítomně. Jí samotné byl takto povrchový vztah docela příjemný.

Když pak jedno pondělí odpadl Úvod do teorie tance a přestávka se jim prodloužila až do odpoledne, stal se oblíbený lokál svědkem i nepřilíš zručného, o to však opravdovějšího splnutí jejich úst.

To, po čem bažil celá léta, se tu pod dojmem čtyř piv běžné síly a jednoho betonu uskutečnilo tak náhle, že se sám podivil. Cožpak to může být tak jednoduché, tak samozřejmé? Roloval jí jazykem křížem krážem ústní dutinou a maně si vybavil, jak jednou jako malý chlapeček zkusmo olízl jazyk babičce. Babi, zeptal se jí tenkrát, jak chutná cizí jazyk? Nijak, snažila se ho odbýt, ale naléhal, že už v moc filmech viděl, jak si lidi navzájem polykají jazyky, až nakonec svolila a nechala ho olíznout jí povytaženou špičku.

Měla pravdu, nechutnalo to nijak, jenom mokře.

Jenže teď svíral v náručí děvů o dvě generace mladší, jež téměř beze zbytku naplňovala jeho představy o ideálu. Měl je jen vágně zformulované – „jeho typ“ dívky spočíval v tom, že má postavu, na níž nechybí nic, co znal ze žurnálů, libovolnou barvu očí i vlasů a hlavně že není zmalovaná. Hnusila se mu i obyčejná rtěnka, miloval trampky pro jejich svolnost splynout s přírodou i prostou a přirozenou krásou samotného stvoření a nesnášel přetvářku jakéhokoli druhu. Neviděl ještě ani jedinou dívku, která by šminkami něco vylepšila, ba těch několik mimořádně škaředých jako by nánosem barev na patřičná místa svou ošklivost ještě podtrhlo. S Hedvikou svedl již několik rozvláčných hovorů, v nichž se jí snažil přesvědčit, že není nic hezcího,

než co stvořila příroda, a ona se naopak oháněla slovy jako „sebedůvěra“ nebo „sebevědomí“ a předestírala mu své hrůzné názory o tom, že dokonce i muži by měli používat aspoň pudr.

Ten den kolem jejich stolu marně obcházela obsluha, nahlížela na stále stejně nedopité sklenice, až je nakonec zcela zvětralé odnesla.

Vydrželi se líbat osmačtyřicet minut, což Kajman vypočítal snadno podle digitálních hodin přímo nad výčepem. Bylo to jako svátek svícení jara, jako obřad iniciace. Přesto cítil, že šlo o záležitost spíše techniky než vášně. Kdyby do toho dal celé srdce, mohl by si snad uprostřed akce vzpomenout na babičku? A koukal by při tom po hodinách? Ne, Hedvika ještě není ta pravá. Skoro, ale ne úplně. S největším potěšením by ji bral na tu přechodnou dobu, než se objeví Ona, ale pak by jim asi nedalo moc práce se v poklidu rozejít.

„Líbáš hrozně.“

Líbám poprvé, chtěl se bránit, ale necítil tu obvyklou potřebu. Jen ať má navrch, holčička, však já ji zase přebiju na semináři.

Vyrazili do ulic, skrečovali i zbylou výuku toho dne, pomalým tempem se přesunuli až na Petřiny a kolem jedenácté se zastavili před budovou koleje.

„Nevím, jestli tě pustí dovnitř.“

„Zkusím to.“

Vešli do vestibulu. Mávla kolejenkou, on tramvajenkou. Vrátný hned začal něco pokřikovat, ale to už si to zamířili svižným krokem ke schodišti. Vrátný za nimi.

„Jak se jmenuješ? Cos mi to ukazoval za průkaz?“

„Herbert Vodička,“ zavolal chodbou, „blok A. Nám se tam zasekly dveře.“

„Tudy se... am ...ost ...eš! ...tky!“ slyšeli jeho hlas zpoza dvou rohů. Spěchali po schodech nahoru, pokoj byl našťestí na začátku chodby, takže za sebou tiše zavřeli dlouhou chvíli před tím, než stařec dosupěl. Přecupital kolem pokoje a stále něco polohlasně hudoval.

Sevřel ji v náručí.

„Dneska se chci naučit líbat,“ zašeptal.

„První lekci máme za sebou. Následuje opakování.“

Odložil batoh, trochu prudčeji, než chtěl. Přezka cinkla o podlahu.

„Tiše! Vrátněj...“

Vpil se do jejích rtů a prsty jí tápal po páteři. Povytáhl svetr a uchopil dlaněmi holé boky. Vysunul ruce vzhůru a nahmatal patent podprsenky.

„Lekce dvě,“ zašeptala pro změnu ona a vzpažila. Zbavil ji svetru i trika. Pomohla mu s patentním spojem.

„Víš, co se píše v bibli?“

„Co?“ lekla se trochu.

„Políbí-li tě na jednu tvář, nastav druhou.“

Apokryfní citát ji uklidnil a nastavila mladému evangelistovi nejen druhou, nýbrž obě.

„Chtěl bych se dneska naučit o ženách všechno,“ zamumlal poeticky a zamířil ústy do neprobádaných prostor šije.

„A já bych zase chtěla spát,“ ozvalo se z postele a spolubydlící se převalila.

„My budem jako myšky!“ ujistila ji Hedvika, zatímco Kajmanovi se zatočila hlava hrůzou.

„Hedvo, jestli máš hlad, nechala jsem ti v ešáku trochu leča.“

„Ne, díky, Jani, jsi moc hodná.“

„Hm, tak buď taky.“

Ani nevěděl jak, ale najednou se ocitl v posteli vedle Hedviky, svlečený do půli těla stejně jako ona, a neměl nejmenší představu, co má dělat. Okolnosti sice napovídaly, že se tady schyluje k tělesné lásce, avšak z předchozího teoretického studia získal dojem, že se sexem je spojeno značné množství hluku, který právě rozespalá spolubydlící zakázala. Proto jen objal Hedviku kolem ramen a po několika nenápadných přísunech dlaní dosáhl jejího pravého nadra. Žmoulal ho v prstech a uvažoval, jestli je takhle normální, nebo už ztvrdlé vzrušením. Otočila se čelem k němu:

„Slíbili jsme, že budeme jako myšky. A co dělají myšky? Jsou tiše jako myšky!“

Ještě jednou se mu dlouze přísála ke rtům a vložila mu koleno mezi stehna. O různých stupních tvrdosti u svého ústrojí neměl žád-

ných pochyb, a Hedvice podle všeho stačil pouhý letmý dotyk nohou, aby věděla, kolik uhodilo.

„Někdy jindy, jo?“

„Jo.“

Kdyby mu řekla „teď hned“, řekl by taky „jo“, a souhlasil by, i kdyby navrhla, že se půjdou pomilovat do vrátnice. Připadal si jako prvňák, kterému nějaký druhák začátkem září radí, kam si má pověsit cvičky.

* * *

„Tak co, spokojen?“

„Ale jo, já myslím, že je na vrcholu blaha. Nic lepšího si zatím přát nemůže.“

„Nemůže, jo? Já myslím, že by ji klidně hnedka vyměnil za Ivetu.“

„To ano. Ale už mu dala co proto, to máš tři roky. Všímáš si, jak dlouho už třeba nejel na vandr?“

„To je pravda.“

„A co Šárka?“

„Pěkně se v tom koupe.“

„Už domisionářila?“

„To už dávno. Teďka má rozjeto a řítí se dálnicí dobročinnosti.“

„A nechceš ji trochu zbrzdit? Aby to vydržela...“

„Co myslíš, že dělám? Našla si nějakou dobrovolnou práci v Moldávii, nějaký klášter. Tak jsem jí to obsadil. Sice si hned zas vymyslela, že bude dělat vedoucí na táboře pro postižené děti, ale to je aspoň tady na Vysočině, tam bych ji nechal. Vyčerpá se, ale nezhroutí.“

„A jak jí je?“

„To víš, že blbě. Co měsíc leží s teplotou, dvakrát do roka jí vyříznou nějakou bradavicí. A hlava jí bolí taky skoro furt.“

„A nechceš jí ulevit?“

„Ty tvoje rady! Kdykoli vyjede jen na pár dní někam na výlet, samozřejmě ji hnedka nastartuju. Pavel je z ní už úplně vedle. Vždycky nejpozději do druhého dne lehne marod. Ale to jsou proudy, tos neviděl! Ze všech děr, co jich má, to z ní teče.“

„Aby z ní ještě vůbec něco zbylo, než ho pozná.“

„Bez obav, to načasujeme.“

„Já jen abys jí zas nehodil do cesty nějaké další šaty!“

„Ty jsi stejný jak ten Bohouš, chtěl bys všechno hned. S takovými starými se musí opatrně.“

„A co stará Kajmanová, když už jsme u toho?“

„Jo, pánové, ta to chytla za správný konec. Víte, že si poslední dobou párkrát vzpomněla i na mě?“

„Hezky! A vezmeš ji přímo?“

„Chvilinku ji nechám vydusit, ale pak hned zavčas ‚sprechen Sie Deutsch‘ a už to pofičí. Ona na to má.“

* * *

Už dobrých tři sta metrů před dřevaňským nádražím zaslechl, že osobní vlak ve směru Tišina, Praha Radotín a Praha Smíchov přijíždí na třetí kolej a cestující nemají v zájmu vlastní bezpečnosti vstupovat do kolejiště. Přisupěl k nádražní budově, opřel kolo o lavici a vběhl do kanceláře úschovny.

„Dobrý den, jedno kolo,“ vyrazil ze sebe a předklonil se, aby se nezadusil.

„Máte permici?“

„Ne, na... na lístek.“

„Aha. A jak se jmenujete?“

„Večerka,“ vydechl a s napětím sledoval, jak vlak na Prahu dobržďuje u třetí koleje.

„A vy chcete jet tímhle vlakem?“

„Jo.“

„Aha,“ zamyslela se paní úschovni a prohrábla se šuplíkem, aby našla bloček, „tak to máte nejvyšší čas.“

„Já jsem se zdržel za Kančicema, tam jsou napadaný...“ (musel si odkašlat; dveře pantografu se otevřely) „větve... po tý vichřici včera...“

„Tak víte co, já vám to kolo uklidím, ale příště přijedte dřív.“

„Děkuju!“ vykřikl už v běhu. Přeskákal kolejiště, nehledě na vlastní bezpečnost, a na plošinu vlaku skočil právě ve chvíli, kdy výpravčí zdvihal plácačku. Oknem sledoval, jak paní z úschovny lepí na jeho favorita nálepku a uvědomil si, že zapomněl vypnout rádio.

Prudce dýchal. Dnes zvládl trasu Slatina-Kančice-Dřevaň za dvanáct minut deset vteřin, přičemž skoro vypustil duši. Nezdržely ho ani tak spadané větve v údolí Kančického potoka, jako spíš zdlouhavá výprava.

Rozdělal oheň, aby měla Šárka aspoň nějakou radost do rána, a na plotnu postavil vodu. Když už nasedal na kolo, vzpomněl si, že nevyplnul bojler. Prastará spirála měla neuvěřitelnou spotřebu, a tak ji nechávali běžet jen na víkendový proud. Každé pondělí před odjezdem proto chodil přehodit archaický vypínač na „VYP“.

Během jízdy si musel pořád dýchat na prsty. Takhle před sedmou ráno už zima vysílala předvoj. Ve vytopeném vagóně se mu do prstů, jež pomalu přicházely k sobě, drala palčivá bolest. Fungl čisté kalhoty měl zadělané od řetězu.

Těšil se, že jednou přijde doba, kdy si bude moci dovolit totální zpomalení a oněch sedm kilometrů na vlak a zpět chodit pěšky. Teď ale Šárka nedokázala tahat zelné hlavy ani od autobusu k chatě, a tak byla doprava proviantu na něm.

Pro Bohoušovo botanopatické běsnění se vcelku rychle nadchla, protože – jak to obvykle bývá – jí přineslo několik rychlých a nápadných důkazů své účinnosti. Po prvních pár dnech bez pribináček, jogurtů, salámů a sušenek ji přestala bolet hlava, a to byla po deseti letech vskutku výrazná změna.

Stejně jako dřív však trpěla zimou, kterou téměř nebylo možné z chaty vymýtit, trpěla hladu, kdykoli zrovna nejedla, a jíst nepřetržitě jí zatím připadalo lidsky nedůstojné, trpěla samotou, protože na dojíždění do Prahy nebylo najednou sil ani nálady, a trpěla i jakýmsi záchvaty nihilismu, během nichž se jí do hlavy draly úvahy o zbytečnosti předchozí existence.

Zato Bohouš byl z lesů, vod a strání otužilý, takže mírný vánek, který jim v noci proudil nad postelí, považoval spíše za malebnou kulisu do některého svého budoucího literárního díla a snažil se sám sebe přesvědčit, že strávit čtyři či více hodin denně pouhým zajištěním života po tento jeden den neznamená plýtvání jeho intelektuálním potenciálem.

Když došlo dříví, začal tahat z lesa souše. Když došly souše na vzdálenost půl hodiny cesty od chaty, začal se pít, odkud že berou palivo místní vesničané. Starosta nevěděl, obyvatelé usedlostí obložených poleny buď nebyli nikdy doma, nebo se oháněli starými zásobami „ještě po tátovi“. Podal si inzerát přes internet, na nějž odpověděli tři lidé. Jeden mu nabízel, aby si přijel pokácet starý javor na jeho zahradu u Benešova, druhý měl k dispozici zbořenou krovu a podlahy plné hřebíků a bahna po povodních a jedna paní byla ochotna mu věnovat na topení starou skříň, pokud by si ji sám vystěhoval, odvezl a ještě jí za ni dal láhev rumu.

Vydával se tedy do ještě větších lesních dálek, kde skutečně nacházel překrásné padlé velikány, ale sporými silami z nich dokázal maximálně odsekát tlustší větve.

Pokusil se několikrát zapřáhnout i do pořádného kmene padlého habru, ba i popruh na stěhování nábytku si k tomu přinesl, a když stromem nepohnul, vrátil se ještě jednou s řetězem. Během půlhodinového zápolení se zmrzlým habřískem se při vymýšlení nevhodnějšího úvazu téměř uskrtil, ale strom se sotva překulil. Království za koně, zněla Shakespearova slova do zamlženého větvoví.

Jednou ze zoufalství sesbíral ve stánku lísky od zeleniny, svázal je motouzem, odvezl vlakem a sedm kilometrů do kopce s nimi pak zápasil, aby nespadly z nosiče.

Doma se kamna dvakrát olízla a z nákladu nezbylo než trochu popela.

Dneska nám vyměňovali kotel. Nechápu, jak mohli dřív lidi vydržet na zámku, kde se ani nedá zatopit. Domov pro mě znamená hlavně 1) lásku, 2) teplo, 3) bezpečí. Takovýto bezpečí, kdy se člověk nemusí bát třeba brečet nebo si stěžovat nebo povídat o lásce. Ještě že mám Mikyho. Nevím, co může mít holka za lepšího sourozence než staršího bráchu. Mám asi šťastnej život, a vím, že Bůh myslí na všechny. Arčí povídal, že spravedlnost světa nespočívá v tom, že by se měli pořád všichni stejně dobře, ale v rovnocenných možnostech dospět k Božímu království. Miky se tomu šklebil.

Kapitola 3

Není boha kromě Boha a Kristus je jeho prorok.

FRANS GUNNAR BENGTON: ZRZAVÝ ORM

Kajman ležel na kolejním lůžku s rukou na Hedvičiných holých bedrech, naslouchal jejímu oddychování a přemýšlel o smyslu bytí. Euforie se v něm mísila s nejistotou, protože hrůzu si nepřipouštěl. Jediný den a takový pokrok ve vnitřním vývoji, a giant leap for a man, vybavil si rozostřené fotografie Armstrongových stop v měsíčním prachu.

Proč vlastně byly všechny ty fotky rozmazané? Je snad pravda, že se Američani na měsíci setkali s tolika neoddiskutovatelnými stopami přítomnosti nějakých bytostí, pokud ne přímo s bytostmi samotnými, že prostě museli všechno rozmlžit a ututlat, aby zeměkouli nezachvátila panika? Proč se bojíme, že je ve vesmíru někdo chytřejší než my? Je o tom vůbec možné pochybovat? Pokud jsme opravdu nejinteligentnějšími bytostmi my hominidi, tak se tedy vesmír za ty miliardy let moc nepředvedl.

Bezmyšlenkovitě pohlédl do okna, zda za ním nezahlédne létající talíř.

Nic.

Roztočil mozkové obrátky. Svět má smysl, zněl jeho předpoklad, rovnající se dříve spíš zbožné touze, nyní však dokonale potvrzený lehce bezbožným vývojem té věci s Hedvikou. V teplém loži vedle dívky, která se mu celá oddala s výjimkou jediného malého sektoru pod kalhotkami, nebyl takový problém považovat život za smysluplný.

Ježže co Kajmanka? Teď je na půl těla skoro ochrnutá, leží v nemocnici, a když to půjde dobře, zakrátko ji pustí. Pak bude periodicky ochrnovat co půl roku, v lepším případě jednou do roka, bude to

postupně čím dál horší, až nakonec za pět nebo za dvacet let zůstane na vozíku a Kajman nikdy nebude strejda. A co pak bude s Bubákem?

A jak to přijde, že se tady jedna celá lidská bytost prostě vymaže ze života? Kdo o tom rozhodl? A kdo rozhodne, jestli to půjde pomalu, nebo rychle?

V bezesné noci se mu v hlavě pomalu skládal model světa, který potřeboval. Pěkně šroubek po šroubku a tyčku k tyčce. Stejným způsobem, jako když před lety montoval z merkura trolejbus.

Jsme na houpačce, každý z nás má svou, jednou je dole, jednou nahoře a visí na pevném čepu jiné houpačky, větší. Její vahadlo se točí pomaleji a zahrnuje celou rodinu, která se může zhoupnout mohutněji vzhůru, ale také na dlouho klesnout do mizérie. V pořádku, však i tato větší houpačka se točí kolem *něčeho*, taky má nějaký stabilní středobod uprostřed páky, a ten zůstává na místě a jím je všechno připevněno k páce další, ještě větší houpačky – města, státu nebo třeba národa. Ta už je dost těžkopádná a točí se pomalu a výšiny a hlubiny jsou citelné nadlouho a pro moc lidí. Její osa je pak napojena na gigantickou, nepopsatelnou houpačku celého světa, která zahrnuje úplně celé lidstvo i všechno ostatní a točí se tempem božích mlýnů. I ona má však uprostřed čep, kolem kterého se otáčí a který představuje samotnou prapodstatu stability, neboť je připevněn ke sloupu, došlo mu s úlevou. Někde na konci těchto úvah o nadpozemském ruském kolu prostě stojí pilíř, který se *neotáčí*, má základy v neznámu a vrchol v nedohlednu. Zhoupnutí jedné okrajové gondolky dolů pak poznamená stabilitu okolních mikrohoupaček, ale rozhodně ne onoho základního makropilíře.

Hedvika se přetočila na druhý bok, takže ji mohl obejmut a nenápadně jí vložit malíkovou hranu mezi prsa.

Prvotní pocit euforie vystřídal zvláštní druh poklidu, jaký snad ještě v životě nezažil. Rozprostřel se kolem něj nesoutěžní, neutikající čas, srdce opět tepalo v běžném rytmu a ze zázraku jménem žena se stalo rázem cosi přirozeného.

Jeho gondolka se prostě vyhoupla mírně vzhůru, zatímco Evina sletěla prudce dolů, čímž způsobila, že značně poklesla také soustava celé jejich rodiny.

Jen ještě nevěděl, jak nazvat ten centrální pilíř. Podíval se znovu do okna, jako by v něm hledal inspiraci, ale ani tentokrát se v něm nic zvláštního neukázalo. Jen ty samé hvězdy, jaké jsou vidět ze starého lomu na Kameňáku.

* * *

„Nejseš ty ze Slatiny?“ naklonil se k němu zavalitý šedesátník sedící naproti.

„Jsem. Bydlíme tam už od loňska.“

„Já jsem si říkal, že seš to ty, já tě vždycky vidím, jak to meteš na kole někde od lesa.“

„Vy bydlíte nad hospodou?“

„Jo, mám tam takovou boudu.“

„Tak jsme asi skoro sousedi. My jsme tam nahoře.“

„A to jste teďka koupili?“

„Ne, to si postavil děda.“

„Jak se jmenoval?“

„Záviš Večerka.“

„Večerka! Tak ty jsi ten mrňous od Večerkovů? To jsem tě teda vídal, ještě když byl děda. Toho já znal. Mně připadal vždycky trochu jako cvok, ale fakt je, že do čeho se pustil, to dodělal.“

„Však na tu jeho boudu se taky skoro nemuselo šáhnout, ta nás ještě přežije.“

„Já pamatuju, jak von tenkrát přitáh takový dveře z nějaký bouračky... to snad byl starej pohřebák nebo co, přivez to vlakem do Dřevaně a pak autobusem na Slatinu. Jeli jsme tehdy spolu, a on povídá: Udělám si dveře jako v americkým bungalovu, zrovna tak široký, a budou se votvírat nahoru. Já teda nevím, jestli se dveře v amerických bungalovách votvíraj nahoru, ale jemu to fakt fungovalo, to by jeden nevěřil.“

„My jsme to zrušili. Strašně kolem těch dveří táhlo a hlavně byly nízký.“

„No jo, starej Večerka. Takovejch chlapů je škoda. Venca tam už taky nejezdí, vid?“

„Minimálně. A vy jste v důchodu?“

„Asi jo, já nevím. Už dlouho hraju na volný noze,“ ukázal na parádní kytarový futrál.

„To je Soundmaster, pětatřicet let stará, udělal jsem si na ni nový snímače, takže to jde zbůstřit jako ty dnešní za dvě stě tisíc. Kdybych chtěl, prodal bych ji tak za sto pade.“

„A dá se s tím uživit?“

„Hele, já jsem s ženskejma skoncoval, teďka jsem sám, dvakrát třikrát do tejdne zahraju za pětikilo, někdy za litr, k tomu zadarmo konzumace, mně nic neschází.“

„A jak se vám žije na Slatině? Pohoda, ne?“

„Lidi jsou všude sráči. Ale na vesnici je aspon nemáš tak natěsno kolem sebe.“

Na Smíchově vystoupil Bohouš ze slušnosti se svým novým známým, ale rychle se mu ztratil v davu. Dojel metrem na Křížkovu a vlezl do nové budovy ze skla a bílých panelů.

„Jdu učit do CallBanky,“ připomněl se vrátnému.

„Občanský průkaz, prosím.“

Bohouš otevřel batoh a vyvanul mu z něj nažluklý odér. Sáhł po dokladech a ucítil na prstech vlhko.

Olej!

V pátek mu máma dala lahvičku. Nenapadlo ho zkoušet víčko.

Rozevřel pouzdro s doklady, až to mlasklo. Trapas. Pracně vysunoval občanský průkaz z fólie.

„Za kým jdete?“

„Za panem Kamakurou. Soukromý kurz.“

Kustod ještě chvíli váhal, zda si může dovolit vpustit do svého hájemství tak vysoce podezřelou osobu, ale nakonec občanku vrátil.

Cestou k výtahu pohlédl Bohouš do velké zrcadlové stěny a všiml si, jak si ve vrátnici zaměstnanec bezpečnostní služby otírá upatlané prsty do kapesníku a dívá se mu přitom na nohy.

Stiskl tlačítko. Digitální trojka na displeji vystrčila břicho do dvojky, pak zhubla na jedničku a výtah spadl do přízemí jako míček nula.

V kabině ho napadlo, že portýr byl asi homosexuál, když ho tak filmoval. Pohlédl si na nohy a rázem mu to došlo. Pravou nohavici měl ještě ohrnutou do půli lýtky.

V té chvíli mu zapípal telefon, a ještě než výtah zastavil v pátém patře, stihl si přečíst zprávu:

VRAT SE BRZY.S.

Opřel se hlavou o zrcadlo. Šárce je špatně. Stejně jako včera a předevčím a zítra a pozítří a možná ještě rok. Celé dny sedí v křesle a dívá se do krbu. Příšerná slabost ji nutí, aby se při každém kroku zamyslela, jestli je nutný i ten další.

Ale přežije to. Vtip celé botanopatie je v tom, že je vymyšlená bezchybně, může se zhatit jedině nedokonalou praxí. A Šárka nešvindluje. Už uvěřila, a nutnost vyrovnat v jídle vesmírné energie je pro ni stejně samozřejmá, jako že musí dýchat, vyměšovat nebo menstruovat...

Zamyslel se nad původem tohoto slova, jenž tkví v latinském *mens*, měsíc, a tutéž pravidelnost evokuje i anglické *periods*. Jenže z kdysi samozřejmé čmýry, věrně doprovázející každý úplněk, se stává pomalu sváteční radost, která jednou za čas ženě připomene, že je ještě trochu schopna zabřeznout.

Šárce tak jednou za půl roku.

Sedí před krbem, pomalu pojídá uvařené zrní se zeleninou, a on zatím jezdí po kurzech, náboženských dílnách a letních zájezdech, protože Šárka nemá příjem, jen spotřebu a čas na plánování vlastního bydlení.

Ráno jako vždy roztopil, přinesl denní příděl dříví (ale ani o polínko víc, protože dobře věděl, že Šárka topí podle Parkinsonova zákona – za čtrnáct hodin spálí libovolné množství dřeva, které má k dispozici), uvařil jí snídani a vykradl se z chaty. Bylo půl sedmé a ještě spala.

Jejich vztah byl po dvou letech ve fázi, kdy si normální mladí zamilovaní lidé vyměňují denně dvacet esemesek, v nichž se v jednom kuse líbají a objímají a vzpomínají a smajlíkují (znal takové esemesky,

protože mu jich už několik omylem přišlo) (vlastně to vypadalo jako omyly, ale co když...).

A oni dva?

Nemají si co psát. Vědí o sobě všechno. Nepotřebují se neustále ujišťovat o vzájemné lásce, protože o ní mají větší důkazy než nadržené textové zprávy.

Kdyby ji nemiloval za hrob, prostě by se na chatu nevrátil. Nečekalo ho tam nic než láska. Za časů Závišových to byl spíš vzdor, zažil tu hodně spokojenosti, ale lásku ne, pro babičku to tu nebylo dost nóbl. Pro Večerkovy mladší znamenala chata hlavně starost. Přijíždět, kontrolovat, zajišťovat proti vloupání a uklízet po vloupání. V tom byl Bohouš proti svým předkům ve výhodě. *Měl pravou lásku.*

Když jí tenkrát nechtěl každý den volat, nebylo to z nedostatku lásky, spíše naopak. Chvilé ticha nemohly nic pokazit, naopak mu bylo líto je přerušovat. Volala vždy ona. Jeho vysoce vyvinutý vztah k jazyku však způsoboval, že měl určité zábrany ohledně jeho použití. Hnusilo se mu i prázdné tlachání do telefonu se spoustou pauz, kdy člověk neví, jestli už může zavěsit, nebo jestli to potrvá dalších dvacet minut.

Už mi zase bylo celý den nějak divně. Poslední dobou mě dost bolí hlava. Vždycky mi pomůže paralen. Mluvím občas s pí. Hertlovou z č.p. 56, chtěla bych jí pomoci. Zapomíná na Boha, ale On na ni ne. Začala jsem chodit na školní sbor, dvakrát týdně vždycky hned po Kruhu dobré zvěsti, to je výborný, až na ty noční návraty. Mamka víc leží než stojí, ty migrény jí už snad ani nepřestávají. Miky má hromadu práce s maturou. Akorát včera přišel a vylejval si srdíčko kvůli nějaký Kamile. Já ji trochu znám, a tuble holku bych teda za švagrovou nechtěla. Ptala jsem se ho: Připadá ti, že bys ji chtěl za ženu? Jenže on takhle neuvažuje. On by ji chtěl jenom za holku, dál je mu to jedno.

Kdyby ona nemilovala za hrob jeho, nevydržela by na jeho straně. Nikdy dříve se tolik nenabřečela, bývala zvyklá přebarvovat vnitřní nejistotu na smích. Teď ale věděla, že nemusí předstírat ani nadšení z jeho příchodu.

K večeru už se jí v těle všechno bouřilo, bolesti se střídaly s nevyzpytatelnou pořouchlostí, hlava už zase třestila skoro denně, hlad trápil vždy až do chvíle, kdy ho nakrátko vystřídalo přejedení, a zima, strašlivá zima prolézala všemi skulinami trýzněného organismu nezávisle na množství ztopených polen.

Jeho příchod pro ni nebyl podstatný tím, že se jí vrátila milovaná bytost, jako spíše tím, že má opět k ruce člověka, který zmírní její zimu a hlad a možná, pokud Pánbůh dá, vysloví právě dnes těch několik správných slov, na která pak její psychika pojedje v následujících dnech jako loď na mazut. Jednou to byl citát z bible, jindy vyprávění o jeho pravé paži.

Jedinou úlevou, kterou Bohouš prožíval, byl spánek. Naučil se usnout na povel jako partyzán, kdykoli a kdekoli.

A tahle Šárka, tenhle hmotný důkaz spirituálního rozměru lidské existence, mu teď pošle zprávu „VRAT SE BRZY“. Zprávu, která není ani trochu milostná, vyplývá z ní pouze jediné: že je jí ještě hůř než obvykle, že už možná není schopna dojít ani na záchod, a napíše mu to, i když moc dobře ví, že se brzy nevrátí, protože po panu Kamakurovi má ještě další dva.

A navíc to píše z kreditu, který platí on!

Přečetl po sobě stránku a zamyslel se, jestli to s tou láskou trochu nepřehání a zda by se nedala říci jinak. Vzápětí mu došlo, že láska synonyma nemá, stejně jako žádná jiná z nejpodstatnějších věcí, vždyť ty úplně nejpodstatnější beztak všechny jedno jsou.

Jak rozkošně neuchopitelné, jak dekadentně abstraktní! Chápal to jako lingvistickou definici monoteismu.

Naopak definice, které slychal od dětí při dílnách, nesly stopy spontánnosti a nepoznamenanosti jakoukoli vědou:

Monoteistická náboženství jsou taková, která mají jenom jednoho faráře.

Monoteistické náboženství je, když ten faraón řekl, že bůh je on sám.

Monoteistický je hlavně buddhismus, ale ostatní taky trochu.

Dveře výtahu se otevřely a před Bohoušovýmá očima se rozsvítil monstrózní nápis z vyblitě modrých písmen:

CallBank Tokio.

Kapitola 4

Musíme se vyvarovat toho, abychom tomuto úniku připisovali atributy vítěství. Války se nevyhrávají evakuacemi.

WINSTON S. CHURCHILL, KVĚTEN 1940

Seběhl kopec do Veleslavína a nasedl na druhý ranní vlak do Kladna. Než se v něm stihl trochu rozklížit, byl ve Valově.

Cestou přes pole přemítal o uplynulé noci. Něco se stalo, něco velikého, to věděl jasně.

Především mu dala holka. Tohle si opakoval mnohokrát, dokonce i nahlas. Pomaloučku se rozednívalo, pod nohama křupaly zamrzlé loužičky, dělníci ze strojírenských oborů a novinářští lupiči snů už byli dávno v práci, kdežto vzpěračky kancelářských telefonů, zařikávači mandelínek a ostatní nižší střední třída ještě spala. Nebylo nikoho, kdo by ho mohl uslyšet a napomenout, ať se nechvástá, že žádné „dala“, protože to se říká teprve když úplně až do konce, že prostě jenom ležel s napůl svlečenou holkou v jedné posteli, což zase není takový výkon, zvláště když mu pomalu táhne na dvacet. V tom věku už jedni uzavírají kariéru zpěváků a odjíždějí si užít čerstvý majetek, jiní se probírají zástupy lačných děvuch jako katalogem nábytku a další zrovna po divoké noční jízdě otáčejí na střechu páte auto, jež dostali od zazobaných tatínků jako náhražku srdečních stimulů.

Oproti nim tu jde on, nepřilíš atraktivní a rozhodně ne zazobaný Kajman a snaží se obalamutit dohasínající hvězdy vyprávěním o neexistujících erotických výkonech.

Vzpomněl si na Ploštic. Copak by asi řekla, když by ho viděla, jak se vrací časně ráno z ženské náruče? Z mnoha let života s oběma boky neobsazenými měl tak neuvěřitelnou schopnost fabulace zápletek, že ani včerejší prožitá realita, jež by někomu skromnějšímu stačila na

několikatýdenní snění a padesát stran deníčkových zápisů, mu nezabránila vytvořit další, ještě hodnotnější imaginární situaci: co kdyby k nim byla včera večer přijela Ploštice, zazvonila, namluvila rodičům, že potřebuje něco vysvětlit ze školy, ti by jí řekli, ať počká, a když by se nedočkala a nic už by nejelo, ubytovali by ji v jeho pokoji, nejlépe v jeho posteli (máma by ji zaručeně čistě povlékla, o to nic). A teď by přišel On, půl sedmé na krku, podivil by se v předsíni nezvyklým botám, vplížil by se do pokoje a zalezl ke spící...

Jak by se našim představila? Jako Ploštice, nebo jako Iveta? Kdyby to druhé, asi by vůbec nevěděli, o koho jde, zato její lesní jméno už před nimi jistě mnohokrát utrousil, protože vyslovovat jméno své lásky je jedna z mála terapeutických disciplín, kterými lze bezbolestně látat děravou realitu. Takže by k ní vlezl do postele, ona by se napůl probudila, pak by ho objala, nebo on by objal ji, podle toho, jak by ležela – vzpomínal na všechny možné polohy, jež během noci vystřídala Hedvika, a v mrazivém ovzduší si naslepo zkoušel chvaty, jimiž ji v té které pozici k sobě tiskl.

Vzápětí vymyslel, že by za ním ze samé touhy mohla během dopoledne přijet taky Hedvika, a našla by ho v posteli s...

Těmito úvahami se mu cesta domů značně zrychlila, takže už si nestihl dopromyslet, jak by to zaonačil, aby si nebo mu holky nevjelely do vlasů, až by se o něj tahaly.

Stál před vraty, klíč nešel do zamrzlého zámku. Chvilí na něj dýchal, pak se vyhoupl na vrata a překlopil se na druhou stranu. Příběhl Bubák, ale naštěstí se nerozštěkal, pouze s uspokojením kvitoval, že se pán nevrací namol, a zalezl zase do boudy.

V zádveří Kajmana vskutku překvapily jedny nápadně cizí boty. Možná dokonce dámské, ale tím si nebyl jist. Muže a ženy dokázal rozlišovat jen podle toho, co na nich narostlo, kdežto o věci přídavné nejevil nejmenší zájem. Pravidelně tak na sebe navlékal sestřiny ponožky i trika, a pokud se některý z jeho oděvů ocitl omylem v cizí skříni, nikdy ho nepostrádal.

Dokonale dokázal rozlišovat jen různé druhy kapesníků, protože jako mnohaletý alergik se stále se rozrůstající škálou nepřátelských

přírodních jevů spotřeboval minimálně jeden denně, za časů nemoci pak nepočítaně.

Od té doby, co nerostl, nosil všechno oblečení až do roztrhání, přičemž zhusta nepostřehl ani tento stav a navlékal na sebe svršky, odhaduje správný účel jednotlivých děr tak dlouho, dokud mu z nich máma nenadělála hadry na podlahu. Občas si postěžovala, že by o sebe měl ve svém věku víc dbát, a jak vůbec může takový vágus studovat něco tak ušlechtilého, jako je taneční věda!

Marně na to bručel, že jeho druhý obor je jenom velký omyl, a fakt, že mu to ve škole jde, je spíš ironií osudu.

Vzal jednu z cizích botek do ruky. Ano, byla dámská, rozhodl se podle velikosti, ale dál byl v koncích. Věděl, že ženy dokáží z kvality, tvaru a stavu oblečení či obuvi vydedukovat o jejich majiteli hromadu věcí, jeho babička v tom byla hotový mistr, a také z knih znal obraty jako „dokonale padnoucí sako“, avšak když se rozhlédl po kolemjdoucích mužích, přišlo mu, že přesně taková saka nosí všichni, respektive nikdy si nevšiml nikoho, komu by jeho oblek dokonale nepadl. Kromě snad několika pozdních návštěvníků rozličných podniků, u nichž to však nebyla chyba šatů.

Jediný případ, kdy si Kajman dával záležet na oděvu, byly vandry. Tam rozhodně nechtěl být za vola a během let se vybavil natolik stylově, že byl od okolní přírody prakticky k nerozeznání.

S úsměvem vzpomínal na tenkrát poprvé. Pozvala ho blahé paměti Lucka. Narychlo přijal, byl to vůbec první případ, kdy nějaké děvče projevilo zájem o jeho přítomnost, a jelikož v tom ještě neuměl moc chodit, považoval to zároveň za pozvánku na rande.

Nejen jeho zkušenostní, ale také praktická výbava tehdy značně pokulhávala, a když se dostavil v pátek odpoledne na Hlavní nádraží v džínách, bílých kečkách a s oranžovým batůžkem, čekala ho tu parta podstatně starších zálesáků, z nichž jednoho mu Lucka po úvodním polibku představila jako svého partnera.

Od samého počátku tedy při všech výjezdech do lesů nepřetržitě křenoval, povídal si s hvězdami a od jisté doby intenzivně myslel na Ploštic, která se objevila na jednom z větších potlachů, jako kdyby ji

ze sebe vysublimovalo lesní přítmí, a po celé měsíce se mu pak zjevovala ve snech, představách i ve své fyzické podobě po hlubokých hvozdech.

Na jeho nemotorné namlouvání reagovala vždy velmi přátelsky, leč nedostatečně. Už druhý rok se mu srdce plavilo po sinusoidě touhy a uzemnění, stále se přesvědčoval, že není jedna, bude jiná, ale po oné době se s takto rozumným výkladem spokojil ze všech tělesných orgánů pouze mozek, který do toho má nejmíň co mluvit, kdežto játra, srdce i celá rozmnožovací soustava byly neustále v jednom ohni.

Teď tedy držel v ruce jakousi botu, kterou by patrně nazval tenisovou, kdyby ho z toho někdo zkoušel. Ve skutečnosti poznal jenom tolik, že to není bota určená k tanci. Po třech semestrech semináře Úvod do taneční výbavy by ostatně byla ostuda, kdyby na něco takového nepřišel.

Otevřel dveře do chodby, jak dokázal nejtíšeji. Z kuchyně se ozval šramot. Lekl se, protože touto dobou by v domě mělo být naprosté ticho.

Byla to máma v noční košili.

„Čau, mami. Ty ještě nejedeš do práce?“

„Vzala jsem si dovolenou. Odkud se tu bereš?“

„Přijel jsem vlakem.“

„To mi došlo. Měl jsi ples, nebo co? Spal jsi u babičky?“

Teď jí tak všechno vyklopit, ať ví, co má doma za kabrnáka!

„Ne... spal jsem... my jsme byli... s klukama hlavně... teda v jediný hospodě. V pohodě...“

„Že většinou jezdíš už tím vlakem v půl druhý. To jste vydrželi dlouho.“

Jo, vydrželi, hlavně co jsme *drželi*, maminko, to bys nevěřila!

„Jo, vydrželi.“

„Anis tentokrát moc nepil, vid?“

„Skoro vůbec. Co Ploš... teda Kajm... chci říct Eva, jak jí je?“

„Spí. Já jsem si právě vzala volno, protože se chci stavit u doktora Hamáčka.“

„Hm. Myslíš, že jí ještě nějaký doktor pomůže?“

„Tenhle Hamáček je prý takovej otevřenější...“

Bože můj, tyhle ty výrazy z orientálních učebnic zdravé duše! Hamáček je otevřenější, tak se kvůli němu vyfluše den dovolený.

„A co jako že otevřenější?“

„On dělá normální medicínu i různé alternativní metody.“

„Ty do toho máš ještě chuť? Po těch letech, co jsme pili čajíčky a ženšen, a co jsme přestavěli pokoje, aby nás neosvítily zlé zóny? A stejně smrkám furt, a Evka má ty opary a teďka ještě sklerózu.“

„Já nevím, víc ti neumím říct, ten doktor Hamáček je prý lepší, víc...“

„Víc otevřenej, že jo? Pohltí tě svou duší a pak tě vyléčí na dálku.“

„Hele, běž spát, na tvoji chytristiku teď nemám náladu. To ji máme nechat zchromnout?“

„Však nezchromne. Proč by se to mělo stát zrovna nám?“

„Na to se ptám už kolik týdnů – proč zrovna nám?“

„A koho se ptáš?“

„Snažím se...“

Ó já – zase to *Ach, tati, viš, já...*

Nadechla se zhluboka:

„Snažím se najít Boha.“

„Aha.“

Tahle myšlenka mu vůbec nepřipadala hloupá, možná že stejným slovem nakonec pojmenuje svůj pilíř od ruského kola, vždyť je to koneckonců jedno, jde jen o jméno.

„A jak se to daří?“

„Nevím. Připadá mi jenom, že bych měla něco ještě podniknout. Že to není konečná. Že se to po mně chce.“

Z takto esoterických formulací se mu trochu točila hlava, a každopádně před ní nehodlal svlékat obal své vlastní duše. Oceňoval na ní řadu věcí, zejména schopnost omluvit se za vlastní chybu bez použití trapného roucha ironie, jimiž uznání viny zdobil její manžel, byl-li občas definitivně donucen svou vinu uznat.

Ona naproti tomu obdivovala synův intelektuální rozhled a znalosti, jež vysoce převyšovaly její vlastní, a netušila, že on sám s každou

novou přečtenou knihou čím dál intenzivněji dospívá k závěru, který už před ním zformuloval Sokrates, a to navíc v době, kdy ještě obsažení veškerých znalostí světa jedním člověkem bylo teoreticky možné.

Tento vztah vzájemného respektu i lásky nicméně nemohl přebít prostý fakt, že to byla jenom máma, tedy žena zastaralá a zpomalená. Vždy se zpožděním několika let za ním nesměle přišla, jestli by nepotřeboval vysvětlit to a ono, naposledy to bylo nedlouho před jeho šestnáctými narozeninami, kdy se ho zeptala, jestli už něco slyšel o výronu semene.

Zdalipak přijde znovu, až mi bude dvacet tři, a nabídne mi radu, jak se správně drží ženské prso?

„Kam neseš tu botu?“

„Jé, to... nikam, jenom jsem si ji prohlížel. Někdo je tu na návštěvě?“

„Ne, to jsou moje boty. Koupila jsem si je na běhání, když teďka chodím s Bubákem ven...“

„Jo tak...“

Vrátil botu na místo a loudal se schodištěm nahoru.

„A tiše, prosím tě.“

Bohužel, skutečný život nikdy není tak barvitý jako jeho fantazie. Kdepak by se u nás vzala Ploštice! Prostě si jenom máma koupila nové běhací boty, aby se mohla podělit o lásku s další potřebnou bytostí, tentokrát se psem. Vycítil v tom skvělou literární inspiraci, na niž jako vždy nebude stačit – učiní několik nespělých pokusů o psychologický rozbor postavy své matky, všechny budou ukoptěné a nečitelné, a za čas stejně s úlevou zjistí, že už to dávno před ním a mnohem lépe napsal Hemingway.

Jeho tajným snem bylo napsat jednou velký trampský román, do kterého vloží celého sebe a přinejmenším tři čtvrtě Ploštice, s níž tam nakonec začne chodit, a ona si kvůli němu koupí spacák se zipem na opačné straně...

Prozatím měl ale dojem, že nemá o čem psát, protože se vůbec nic neděje. Možná že teď s Evkou, s tou nazelenalou Kajmankou, kterou